

“ระยะเวลาในการปฏิบัติงานนั้นสำคัญไฉน”

กฎหมายต่างๆ นอกจากจะกำหนดอำนาจและหน้าที่ของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐไว้แล้ว กฎหมายยังกำหนดกรอบ “ระยะเวลา” ให้หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องดำเนินการในเรื่องต่างๆ ไปด้วย ทั้งนี้ เพราะการปฏิบัติราชการของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องรับดำเนินการโดยทันที หากมีกฎหมายกำหนดระยะเวลาไว้เท่าใดก็ต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลานั้น แต่การที่จะกำหนดระยะเวลาการดำเนินการในเรื่องต่างๆ ไว้ทุกเรื่องทุกขั้นตอนก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายนัก กฎหมายจึงมักกำหนดระยะเวลาไว้เฉพาะในเรื่องที่สำคัญๆ เท่านั้น ส่วนการดำเนินการในเรื่องอื่นนอกจากนั้น ย่อมเป็นที่เข้าใจได้ว่าหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องรับดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน “**ระยะเวลาอันสมควร**”

ระยะเวลาอันสมควรนี้เป็นหลักทั่วไปของการปฏิบัติราชการ กฎหมายเกี่ยวกับหลักของการปฏิบัติราชการโดยทั่วไปก็คือ พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 เป็นหลักเทียบเคียง ในกรณีที่ไม่มีกฎหมายกำหนดระยะเวลาในการพิจารณาคำขอหรือการกระทำใดๆ ของหน่วยงานปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐสำหรับเรื่องนั้นๆ ไว้เป็นการเฉพาะ หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐควรดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน 90 วันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง (คำสั่งของศาลปกครองสูงสุดที่ 260/2546 ประชุมใหญ่)

กรณีที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่รับดำเนินการในเรื่องต่างๆ ให้แล้วเสร็จดังกล่าวนี้นี้ ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากความล่าช้าอาจนำคดีฟ้องต่อศาลปกครอง เพื่อให้ศาลปกครองมีคำสั่งให้หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐดำเนินการในเรื่องนั้นๆ ให้แล้วเสร็จภายในปฏิบัติ ผู้เสียหายอาจจะเรียกร้องค่าเสียหายจากหน่วยงานต้นสังกัดได้อีกเช่นกัน

ศัพท์กฎหมาย

Preferential right	บุริมสิทธิ
General preferential right	บุริมสิทธิสามัญ
Special preferential right	บุริมสิทธิพิเศษ
Void act	โมฆะกรรม
Voidable act	โมฆียะกรรม

ภาษากฎหมายไทย

บุริมสิทธิ คือ เจ้าหนี้มีสิทธิที่จะได้รับชำระหนี้จากทรัพย์สินของลูกหนี้ก่อนเจ้าหนี้คนอื่น ๆ

บุริมสิทธิสามัญ คือ เจ้าหนี้มีสิทธิเหนือเจ้าหนี้อื่นที่จะได้รับชำระหนี้ในมูลหนี้ เช่น ค่าภาษีอากร ค่าปลงศพ เป็นต้น

บุริมสิทธิพิเศษ คือ เจ้าหนี้มีสิทธิเหนือเจ้าหนี้อื่นที่จะได้รับชำระหนี้ในมูลหนี้ ที่มีอยู่เหนืออสังหาริมทรัพย์ หรือสังหาริมทรัพย์ตามที่กฎหมายกำหนด

โมฆะกรรม คือ นิติกรรมที่เมื่อทำขึ้นแล้ว ไม่มีผลผูกพันกันตามกฎหมาย สูญเปล่า เสียเปล่าไป ไม่อาจตกลงให้มีผลขึ้นมาได้

โมฆียะกรรม คือ นิติกรรมนั้นยังมีผลบังคับได้โดยชอบด้วยกฎหมาย แต่อาจถูกบอกกล่าว ทำให้นิติกรรมตกเป็นโมฆะมาแต่เริ่มแรก หรืออาจมีการยอมรับว่านิติกรรมนั้นมีผลสมบูรณ์ใช้บังคับได้

กฎหมายที่อยู่ในความรับผิดชอบของ สศค. ชัดรัฐธรรมนูญ??

พรบ.ขายตรงและตลาดแบบตรง มาตรา 54 บัญญัติว่า “ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษตามพระราชบัญญัตินี้เป็นนิติบุคคล ให้กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น ต้องรับโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นๆ ด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้มีส่วนในการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้น” เป็นข้อสันนิษฐานตามกฎหมายที่มีผลเป็นการสันนิษฐานความผิดของจำเลย โดยโจทก์ไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ให้เห็นถึงการกระทำหรือเจตนาอย่างใดอย่างหนึ่งของจำเลยก่อน นั้น ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ 12/2555 ว่าการนำการกระทำความผิดของบุคคลอื่นมาเป็นเงื่อนไขของการสันนิษฐานให้จำเลยมีความผิดและต้องรับโทษทางอาญา และการผลักภาระในการพิสูจน์ว่าหากนิติบุคคลกระทำความผิด ให้ถือว่าบุคคลที่รับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้นต้องรับโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นด้วย เป็นการสันนิษฐานความผิดของผู้ต้องหาและจำเลยในคดีอาญาโดยอาศัยสถานะของบุคคลเป็นเงื่อนไข โดยไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยได้กระทำการหรือมีเจตนาประการใดเกี่ยวกับความผิดนั้นเลย จึงเป็นการขัดต่อหลักนิติธรรมและขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา 39 วรรคสอง (ในคดีอาญาต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด)

จากคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าว ปรากฏว่ากฎหมายที่อยู่ในความรับผิดชอบของ สศค. มีบทบัญญัติในลักษณะเช่นเดียวกับมาตรา 54 ของ พรบ.ขายตรงและตลาดแบบตรงฯ อยู่หลายฉบับเช่น มาตรา 132 ของกฎหมายว่าด้วยธุรกิจสถาบันการเงินฯ มาตรา 283 ของกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์ฯ หรือมาตรา 64 ของกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิตฯ ซึ่งผลหลังจากนี้ภาระการพิสูจน์ความผิดหน่วยงานที่กำกับดูแลจะต้องพิสูจน์ให้ได้ด้วยว่า กรรมการ ผู้จัดการ เป็นผู้กระทำความผิดด้วย มิอาจอาศัยบทสันนิษฐานของกฎหมายได้อีกแล้ว รวมทั้งร่างกฎหมายที่อยู่ระหว่างดำเนินการก็คงไม่สามารถมีบทบัญญัติในลักษณะดังกล่าวได้อีกเช่นกัน

ระบบการเงินและการธนาคารในประเทศพม่า

หลังจากที่นางฮิลแลรี คลินตัน ได้เดินทางไปเยือนพม่าอย่างเป็นทางการ ในช่วงวันที่ 30 พฤศจิกายน พ.ศ. 2554 ถึง 2 ธันวาคม พ.ศ. 2554 และ เหตุการณ์ที่นางองซาน ซู จี ได้ชนะการเลือกตั้งเป็น ส.ส เมื่อ 1 เมษายน พ.ศ. 2555 อาจถือว่าเป็นสัญญาณบ่งบอกว่าพม่าจะเปิดประเทศ หลังจากปิดประเทศมานานกว่า 20 ปี

ยามนี้พม่ามีประชากรประมาณ 60 ล้านคน มีเขตแดนติดต่อกับ 5 ประเทศ โดยเฉพาะประเทศจีนที่มีประชากรกว่า 1,300 ล้านคนรวมกับเพื่อนบ้าน อาเซียนอีกประมาณ 550 ล้านคน รวมแล้วประมาณ 2,000 ล้านคนซึ่ง ถือว่าเป็นตลาดที่มีจำนวนผู้บริโภคหนาแน่นที่สุดในโลกแห่งหนึ่ง ระบบธนาคาร ของพม่าแบ่งเป็น 2 ภาค คือ ภาคเอกชนกับภาครัฐ โดยภาคเอกชนมี ธนาคารพาณิชย์ 19 แห่ง และภาครัฐ 4 แห่งโดยมีธนาคารกลาง (Central Bank of Myanmar) เป็นผู้ดูแลระบบธนาคารทั้งหมด

รัฐบาลพม่ามีความต้องการเงินตราต่างประเทศเป็นอย่างมากเพื่อจะนำเข้า คลังของประเทศ โดยรัฐบาลพม่าจะออก Foreign Exchange Certificate หรือเรียกย่อ ๆ ว่า บัตร FEC โดยราคาของบัตร FEC จะถูกตั้งให้อยู่ ใกล้เคียงกับเงินสกุลดอลลาร์สหรัฐ และสำหรับบัตรเครดิตนั้น ยังไม่นิยมใช้ แพร่หลายในแหล่งท่องเที่ยว เนื่องจากในหลายทศวรรษที่ผ่านมาอเมริกาได้ คว่ำบาตรการค้าขาย และดำเนินธุรกรรมการค้ากับประเทศพม่าส่งผลให้เกิด ความไม่สะดวกต่อนักธุรกิจชาวพม่าและนักธุรกิจชาวต่างชาติ ปัจจุบัน ประเทศพม่ายังไม่มีกฎหมายในการควบคุมการให้บัตรเครดิตเป็นการเฉพาะ และหากเปรียบเทียบกับประเทศไทยแล้วประเทศไทยมีกฎหมายที่ควบคุม การประกอบธุรกิจบัตรเครดิต แต่กฎหมายดังกล่าวยังไม่เป็นมาตรฐาน เดียวกัน กล่าวคือ ผู้ประกอบธุรกิจบัตรเครดิตที่เป็นสถาบันการเงินจะถูก กำกับดูแลโดยพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงินฯ ในขณะที่ผู้ประกอบ ธุรกิจบัตรเครดิตที่ไม่ใช่สถาบันการเงินจะถูกกำกับดูแลโดยประกาศ กระทรวงการคลังที่ออกตามข้อ 5 ของ ป.ว. 58 และปัจจุบันได้มีการยกร่าง กฎหมายบัตรเครดิตขึ้นมา ผ่านการพิจารณาของกฤษฎีกาแล้วและอยู่ใน ระหว่างการนำเสนอคณะรัฐมนตรี

Hillary Clinton and Burmese president Thein Sein